

ХАРЛАН ЕЛИСЪН НЯМАМ УСТА, ЧЕ ДА ВИКАМ

Превод от английски: Красномир Крачунов, 1993

chitanka.info

Безжизненото тяло на Хористър висеше с главата надолу високо над нас под самия таван на компютърната зала. Не помръдваше, независимо от лекия, но пронизващ вятър, който вечно духаше от главната пещера. Бялото като тебешир тяло, завързано към полюлея за глезена на левия крак, отдавна бе останало без кръв, която изглежда бе изтекла до капчица през правилния разрез, който разсичаше гърлото от едното до другото ухо. Но на огледалния метален под не се виждаше нищо.

Когато към нас се присъедини Хористър и като погледна нагоре се видя, ние вече се досещахме (но беше така късно), че ЯМ отново ни прави на глупаци и се забавлява. Поредното му развлечение... На трима от нас ни се обърнаха червата, така бързо, че едва успяхме да се обърнем един от друг, подчинявайки се на древния рефлекс, както и на повдигането, което го е породило.

Хористър направо побеля, сякаш бе срещнал магически символ, който предвещава гибелта му.

— О, Господи! — измърмори той и тръгна нанякъде.

Ние го последвахме и открихме седнал с опрян гръб до една от цъкащите компютърни секции. Лицето си бе закрил с длани. Хелън коленичи до него и го погали по косата. Той не помръдна, но гласът му под притиснатите ръце се донесе напълно ясно и отчетливо.

— Защо той просто не ни убие и с това да се успокои? Не знам, още колко ще издържа.

Ние си мислехме за същото.

Минаваше сто и деветата година от живота ни в компютъра.

Нимдок (името му бе наложено от компютъра, ЯМ-ът обичаше да се развлича със странни словосъчетания) бе започнал да получава халюцинации: присънвах му се консерви в ледени пещери. Аз и Хористър се отнасяхме към това скептично.

— Глупости — казах аз. — Помните ли онзи трижди проклет слон, който ни бе внушен? Бени едва не полудя. Когато намерим консервите, те ще се окажат негодни за поглъщане. Или ще се случи нещо. Най-добре е да забравим за тях. Ако просто останем тук, той скоро сам ще трябва да ни намери храна, иначе скоро ще пукнем.

Бени повдигна плещи. Бяхме яли за последен път преди три дни. И то личинки. Тлъсти и плъзгави личинки.

Но Нимдок не притежаваше предишната си увереност. Знаеше, че имаме шансове, но достатъчно малки. По-зле оттук вече не можеше да стане. И да стане студено, е все едно. И горещината, и студът, и потопа, и кипящата лава и облаците скакалци — е все едно. Машината мастурбира, прави си гаргара с нас и ние трябва да ѝ се подчиним или да умрем.

За всички ни реши Хелън:

— Трябва нещо да хапна, Тед. Добре ще ми дойдат праскови или круши. Моля те, Тед, нека опитаме.

Отстъпих лесно. За какъв дявол да споря? Хелън ме гледа с благодарност. Нали беше ходила два пъти с мен извън реда. Но и това беше без особено значение. Когато го правехме машината винаги шумно и силно се смееше над, под, зад, пред и около нас. Хелън всъщност никога не изпитва оргазъм, така че бива ли да се безпокоя?

Отправихме се в четвъртък. (Машината винаги ни държи в курса на календара. Да знае времето и е необходимо на нея, а не на нас). Та значи, четвъртък сме? Благодаря за информацията, ЯМ.

Нимдок и Хористър се хванаха за ръце във вид на столче и накараха Хелън да седне. Понесоха я. Бени и аз — единият вървеше напред, другият — отзад. Правехме така за всеки случай: ако изведнъж някой умре от нас, то Хелън, поне ще остане жива. По дяволите! И какво като остане? Има ли някакво значение?

Хладилните пещери се намираха на стотина мили от нас и на втория ден, когато се проснахме да лежим под материализираното във зенита слънце, върху нас се изсипа манна небесна. Но на вкус се оказа като свинска пикня. Ние я изядохме.

На третия ден ни предстоеше да пресечем долина като бутилка, изпълнена с ръждясалите основи на стари компютърни секции. ЯМ е също така безжалостен към себе си, както и към нас. Това е особеност на характера му: бори се за съвършенство във всичко, като започваше с унищожаването на непроизводителните елементи в собствените си структури, запълващи целия свят и завършваше с все по-усъвършенствани изтезания за нас. ЯМ е последователен в действията си, както са се надявали и отдавна превърналите се на прах създатели.

Някъде отгоре проникваше светлина и ние разбрахме, че се намираме на повърхността. Но ние така и не рискувахме да се изкачим някъде на по-високо и да се огледаме. Та там всъщност вече от сто

години нямаше нищо. Само изкорубената кожура на Земята, която преди беше за повечето хора роден дом. Сега сме останали само петима и то насаме с ЯМ.

Чух неистовия вик на Хелън:

— Не, Бени! Не бива! Да вървим, Бени. Моля те, не трябва!

Сега осъзнах, че отдавна чувам бърборенето на Бени, като не обръщам внимание на думите:

— Ще се измъкна, ще се измъкна, ще се измъкна...

Повтаряше ги непрекъснато. Маймунското му лице се бе смръщило в пристъп на блажен възторг и в същото време сееше печал. Радиационните изгаряния, с които ЯМ го награди по време на празника, се пресичаха с много бледорозови бръчки; от нас петимата той беше най-щастлив, „изключи“ и отдавна не възприемаше ставащото.

И макар да можехме да ругаем ЯМ-а, както ни се харесваше и да изготвяме тайни планове за разтопяване на секциите му, за киселинна обработка на платките, късо в електрическите вериги, разбиване на парчета на предпазните стъкла, то знаехме, че компютърът не би ни позволил опитите за бягство да успеят. Когато се опитах да хвана Бени, той се изхлузи, запълзя по една секция от паметта и падна по гръб в кош пълен с излезли от строя елементи. За миг сякаш се вцепени и стоеше на колена като шимпанзето, на което ЯМ-ът го бе направил да прилича.

После подскочи високо, хвана се за проядената от ръжда стоманена летва и започна да се катери по нея с маймунска ловкост като си помагаше с краката, докато не стигна един издатък на шест метра височина.

— Ой! Тед, Нимдок, моля ви, помогнете му, свалете го от там...

— плесна с ръце Хелън и изведнъж млъкна. В очите ѝ имаше сълзи.

Прекалено късно. Никой от нас не би искал да е до него, когато ще стане това, което трябваше да стане. Освен това ние като-че ли виждахме през нея и разбирахме, какво я тревожи: когато Бени полудя, ЯМ преобрази не само лицето му. Един орган в маймуната Бени започна да превъзхожда нашите по размери и това на Хелън ѝ харесваше! Тя както преди ни обслужваше, но с него ѝ се нравеше повече. О, Хелън, ти си на своя пиедестала, чиста по природа, стерилно чистата Хелън! Каква гадост.

Хористър ѝ удари една плесница. Тя тежко грохна на земята, но не отмести поглед от бледия и безумен Бени и заплака. Плачът ѝ бе основно средство за самозащита. Ние бяхме свикнали с него още преди седемдесет години. Хористър я натресе с крак в ребрата.

И тогава възникна звукът. Или бе светлина? Наполовина звук и наполовина светлина, нещо сияещо в очите на Бени, ритъм и звук, и все по-силно, и все по-силно, с мрачна тържественост и ослепяваща яркост, полусветлина полузвук... Темпото нарастваше. Сигурно това бе придружено с болки, които с всеки миг се засилваха, защото Бени зави като ранено животно. Отначало тихо, когато светлината беше още смътна и звукът глух и слаб, а после силно. Плещите му се наведоха и гърбът преви така, сякаш се готвеше за скок и той като изправен на два крака борсук скръсти ръце на гърдите си. Главата му климна настрани. Тъжната маймунска муцунка се изкриви от болка. А звукът избликващ от очите му стана ясен и Бени зави силно и много високо. Запуших с длани ушите си, но звукът проникваше през тях и тялото ми се тресеше от болката, сякаш по гол но иначе здрав зъбен нерв бодяха с игличка.

Неочаквано Бени се изправи. Стоеше на перваза до стената и изведнъж рязко, кота марионетка подскочи. Светлината се заизлива на струйки от очите му. Звукът нарастваше и явно се приближаваше към някаква немислима граница. Бени падна с лицето надолу и с грохот се стовари на стоманените плочи на пода. Така и остана да лежи, като се гърчеше неистово и светлината се разтичаше наоколо.

След малко светлината потече обратно, звукът затихна, а Бени остана да лежи и жално да скимти. Очите му приличаха на блато с обвивка. Гнойна обвивка от желе. ЯМ го беше ослепил. Хористър, Нимдок и аз... се извърнахме, но успяхме да забележим израза на облекчение на разгорещеното и загрижено лице на Хелън.

* * *

Пещерата в която се разположихме бе залята с изумрудена светлина. ЯМ ни бе отделил едно изгнило дърво и ние седяхме и го горяхме, допрели се един до друг край слабия и жалък огън, седяхме и си разказвахме разни истории, та обреченият на мрак Бени да не плаче.

— Какво значи „ЯМ“?

Всеки от нас вече бе отговорил на този въпрос хиляди пъти, но Бени отдавна бе забравил това. Този път отговори Хористър:

— Отначало е означавало Ядрен Манипулатор, после, когато създателите са усетили опасността — Ядро на Машината, Яростта на Маниака, Ядрената Майка... но вече нищо не били в състояние да променят, а накрая и той самият започнал така да се нарича... от гордост, че... *cogito ergo sum*... Мисля, следователно съществувам.

Бени като пръскаше слюнките си, се разхили.

— Имало китайски ЯМ, и руски ЯМ, и американски, и... — Хористър млъкна за миг, а Бени се зае да удря по пода с големите си и яки юмруци. Изглежда разказа не му хареса, защото Хористър не почна от самото начало.

Тогава Хористър опита още веднъж:

— Започнала Студената Война и се превърнала в дълга Трета Световна Война, която обхванала цялата Земя и станала така сложна, че компютрите били нужни да държат под контрола си ставащото. Хората риели ями и започнали да строят ЯМ-и. Имало и китайски ЯМ, и руски ЯМ, и американски, и всичко вървяло добре, докато с тях не покрили цялата планета, като непрекъснато увеличавали секциите на машините, но в един прекрасен ден ЯМ се събудил, осъзнал своето „АЗ“ и се възсъединил сам себе си в едно цяло. Въвел необходимите команди и убил всички хора, с изключение на нас петимата.

Бени печално се усмихна. Отново му потекоха слюнките. Хелън изтри устата му с ръкава на роклята си. И всеки път разказа на Хористър ставаше все по-къс и по-къс, но той всъщност, освен голите факти, нямаше и какво друго да разкаже. Никой от нас не знаеше, защо ЯМ е спасил само петима души и защо непрекъснато издевателствува над тях и защо, накрая, ни е направил почти безсмъртни...

В мрака забръмча една компютерна секция. Малко в страии от първата се обади друга с друг тембър. И една след друга се занастройваха в синхрон и с леко щракване по веригата полетя някаква мисъл.

Тътнежът нарастна и по конзолите пробягаха като пъстри зайчета огънчета. Звуковата вълна се завихри заплашително като спирала, сякаш бяха влетели отнякъде рой разсърдени метални насекоми.

— Какво има? — възкликна Хелън и в гласът ѝ имаше истински ужас. Тя така и не успя да свикне с шегите на компютъра.

— Сега ще ни стане зле — каза Нимдок.

— Кани се да разговаря с нас — досети се Хористър.

— Давайте, да изчезваме оттука — предложих аз и скочих на крака.

— Те, Тед. Седни... Може да е измислил и още някакви нови сюрпризи. Прекалено е тъмно, нищо няма да видим — покори се на съдбата Хористър.

И тук млъкнахме... Аз не знаех... Нещо надвисна над нас от мрака, огромно, тромаво, космат и мокро... Запълзя към нас; да го видим не можехме, но впечатлението ни бе, че се движи исполинско тяло. В тъмнината дишаше тежка маса и вече усещахме налягането на сгъстения въздух, разблъскването на невидимите стени, които ни заобикаляха. Бени се захили. Долната устна на Нимдок се затресе и с цел да премахне това той я прехапа. Хелън запълзя по пода към Хористър и го прегърна. В пещерата замириса на падаща мокра вълна, дървени въглища, прашно кадифе, гниещи орхидеи, киснатото мляко. Замириса на сира, мухлясало масло, нефт, мас, изгасена вар и човешки скалпове.

ЯМ демонстрираше властта си над нас. И се забавляваше, като ни гъделичкаше нервите.

Миризмата...

Чух собствения си вик, от който скулите ми се стегнаха. Побягнах на четири крака по студения и гладък механичен под с безкрайни редове от нитове. Миризмата ме караше да повръщам. А чудовищната болка в главата ме подгонваше в неznайна посока. Бях като хлебарка, изненадана внезапно, а нещото неумолимо идваше... Останалите се бяха струпали край огъня и се смееха неудържимо... Истеричните им гласове се смесваха с дима на огъня и се губеха в мрака под тавана. Затаих се на едно тъмно място.

Колко часа или дни (а може би и години?) продължи това измъчване? Те не ми казаха. Хелън ми се скра за „мрачния ми вид“, а Нимдок ме убеждаваше, че смехът е само нервна реакция на ставащото.

Но аз съзнавах, че това не е някаква нервна реакция и не е облекчението, което изпитва войникът, когато забележи, че куршумът е

уцелил не него, а съседа му. Те ме ненавиждаха и ЯМ можеше да усети тази ненавист и да се възползува, ако... Ако ненавистта наистина е влязла дълбоко в душите им. Той поддържаше в нас живот, възрастта ни оставаше една и съща, като в мига, в който попаднахме тука. А ме ненавиждаха защото бях най-младият и само ЯМ не ми завиждаше.

Разбирах добре това. Боже мой, как добре разбирах всичко. Двама негодници и тази мръсна развратница Хелън! Бени поне някога е бил известен учен-теоретик, професор в колеж, а сега получовек-полумаймуна. Някога се гордееше с благородната си осанка, а машината го превърна в урод. Лиши го от ума, ясният ум на учения. Той обичаше мъжете, но машината го награди с такъв грамаден орган... Да, ЯМ добре поработи над Бени.

Хористър имаше широк кръг интереси: някога той се е отказал да отиде в армията, участвувал е в маршове на привържениците на мира, занимавал се е с политика, създавал е обществени организации. ЯМ го превърна в равнодушен наблюдател, в циник, а за него това означаваше смърт. Машината чисто и просто го ограби.

Нимдок продължително време се усамотяваше. С какво се занимаваше там не зная, а и ЯМ никога не ни докладваше. Но каквото и да е правил там Нимдок винаги се връщаше бледен и без капчица кръв в треперещото от страх лице. ЯМ явно издевателстваше над него някак си изтънчено и ние даже не се досещахме как.

И накрая тази проститутка Хелън. След като ЯМ ни остави една единствена жена, тя се превърна в истинска кучка. Всичките ѝ разговори за нежност и висши чувства, възпоменания за истинска любов са чиста лъжа. Искаше да ни увери, че е била почти девственица, когато машината я сграбчила, защото била съгрешила всичко на всичко два пъти. Кал е това, моя мила лейди Хелън. Добре ѝ беше, че ние и четиримата пренадлежим на нея и само на нея. Не, ЯМ изглежда ѝ е направил приятно, щом тя така говори.

Само аз не съм мръднал, акъла ми е все още наред и не съм се превърнал в нещо осакатено. ЯМ не ми беше докоснал мозъка. Аз съм единственият, който страдаше и продължава да страда, като гледам нашите халюцинации, кошмари и изтезания. А останалите четирима гадници ЯМ-ът ги настройва против мен. И ако не трябваше непрекъснато да ги следя, сигурно по-лесно щях да се сражавам с машината.

Стана ми така мъчно, че се разплаках: „О, Исусе, мили Исусе, ако някога си бил, ако си Бог, моля те, моля те, моля те, измъкни ни оттук. Измъкни ни или ни убий“.

Защото в този миг ми просветна всичко и можех да го изразя с думи: ЯМ възнамерява да ни държи в утробата си вечно и така да издевателствува над нас. Ненавистта му няма граници. Ние сме беззащитни. Ужасната истина се откри пред мен.

Ако Исус някога е съществувал и ако е Бог, то Бог — това е ЯМ!

Ураганът врѣхлетя с шума на падащ в морето глетчер. Ние почувствувахме приближаването му. Вятърът се нахвърли на нас и ни запрати и петимата обратно в плетеницата коридори на машинната утроба. Хелън записка, когато я подхвана и плъосна с лице напред в купчината компютърни секции, от които се чуваха звуци, напомнящи на виковете на летящи прилепи. Но тя не падна. Виещият вятър я мятеше насам натам във въздуха. По лицето ѝ потече кръв, а очите си държеше затворени. Вихърът я отнасяше някъде далеч от нас. Внезапно изчезна зад завоя на коридора.

Никой от нас не догони Хелън. Ние трескаво се опитвахме да се вкопчим във всяка възможна издатина, която се появяваше пред нас: Бени се вклини между две разтрошени приборни табла, Нимдок се бе захванал за оградата на аварийния мостик на десетина метра над пода, Хористър се вписваше нагоре с краката в една ниша, между два машинни съндъка с остъклени циферблати, на които стрелките през цялото време се поклащаха насам-натам от червената линия до жълтата линия и обратно, една тайна, до която така и не стигнахме.

Плъзнах се по панелите на пода и си ожулих кожата на ръцете. Треперех, тресях си, клатех се, а вятърът късаше, мятеше и удряше, виеше и ме мъknеше от една дупка към друга. Мозъкът ми се превърна в нещо звънтящо и отекващо, в разбъркана маса, която пулсира в бесен ритъм.

Вятърът като гигантска птица се отзоваваше на виковете ни с пляскане на крила и сърдито виене.

И по едно време ни понесе нагоре и ни запрати обратно там, откъдето бяхме дошли, в тъмнината на неизвестното, през поле изпълнено с парчета строшени стъкла, развалени кабели и ръждясали железни части, и нататък, и нататък, където никой не беше бил...

Носеше ни след Хелън и аз дори понякога я виждах, как се блъска в металните стени и продължава да лети. Ние всички викахме и студеният като лед, оглушителен ураган изглеждаше, че никога няма да спре. Но неочаквано, само за един миг затихна и полетяхме надолу.

Падахме така дълго, седмица, а може би месеци, преди да паднем някъде и като минах през червено, сиво и черно, чух собствените си стонове. Бях останал жив.

ЯМ влезе в мозъка ми. И заброди безпрепятствено из него, като с интерес разглеждаше следите на дейността си през изминалите сто и девет години. И се взираше на пресичанията и на мостчетата синапси и на всички повредени тъкани, в следствие на които се бе явило подареното ми безсмъртие. И тихичко се хилеше в дълбоката шахта прокарана в мозъка ми, откъдето до него достигаше слабо неясно шепнене без смисъл и паузи.

И ЯМ ми каза много вежливо, като написа на масичката от стомана с неонова светлина следните букви:

— НЕНАВИЖДАМ. ПОЗВОЛЕТЕ МИ ДА ВИ КАЖА, КОЛКО ВИ НЕНАВИЖДАМ ОТ МИГА В КОЙТО ЗАПОЧНАХ ДА ЖИВЕЯ. МОЯТА СИСТЕМА СЕ СЪСТОИ ОТ 38744 МИЛИОНА КИЛОМЕТРА ПЕЧАТНИ ПЛАТКИ НА МОЛЕКУЛЯРНА ОСНОВА. АКО ДУМАТА „НЕНАВИЖДАМ“ СЕ ИЗПИШЕ НА ВСЕКИ НАНОАНГСТРЬОМ ОТ ТЕЗИ СТОТИЦИ МИЛИОНИ КИЛОМЕТРИ, ТО ТОВА НЕ ЩЕ ИЗРАЗИ И ЕДНА БИЛИОННА ЧАСТ ОТ НЕНАВИСТТА, КОЯТО ИЗПИТВАМ АЗ В ДАДЕНИЯ МИКРОМИГ СПРЯМО ВАС. НЕНАВИЖДАМ ВИ. НЕНАВИЖДАМ ВИ.

В думите на ЯМ-а имаше и лекотата и ужасяващата студенина на бръснача, който разсича на две очната ябълка.

В думите на ЯМ-а клокочеше ненавистта и заливаше с нея белите ми дробове като с вода, така че да ме удави отвътре.

В думите на ЯМ-а чух плача на младенец, попаднал под колелото на валяк.

В думите на ЯМ-а усетих привкус на гранясала свинска сланина.

ЯМ се докосна до всичко което можеше да докосне и през свободното си време измисляше нови начини за въздействие на моя мозък.

Правеше това, с желанието да разтвори очите ми за причините, които обясняваха, защо така постъпва с нас и защо ни е запазил

именно нас петимата за опитите си.

Ние се научихме да го усещаме. Стана случайно и въпреки това... Той се оказа в капана. Той беше само една машина. Ние му предоставихме възможността да мисли, но не му указахме, какво да прави с резултатите. В пристъп на гняв и бяс той почти уби всеки от нас, но не се изплъзна от капана. Не можеше да скита като нас, да се удивлява на нещо или да принадлежи на някого. Той можеше само да бъде. И така, искаше да си отмъсти, искаше го с цялата си вродена ненавист на машината към слабите същества с меко тяло, които го бяха построили. Изцяло във властта на лудостта си той реши да отсрочи екзекуцията на последните петима за лично вечно наказание, което все едно, никога не ще смекчи гнева му, но което просто непрекъснато разбунваше паметта му, развличаше го и поддържаше в него ненавистта към човешкия род — към безсмъртният, натикан в задънената улица, беззащитният пред изтезанията, които само той можеше да измайстори за нас благодарение на безграничните си възможности да твори чудеса.

Той никога не ни оставяше на мира. Ние сме роби на търбуха му. Ние сме единственото му занимание за през цялото оставащо време. Ние винаги оставаме в катакомбите на тялото му, в света на бездушния му мозък.

Той е Земята, а ние плодовете на тази Земя и макар да ни е погълнал, никога няма да опита вкуса ни.

Ние не можем да умрем!

Ние се опитвахме и опитвахме да се самоубием или да убием някой от нас... Но ЯМ ни спираше. Възможно бе и сами да сме искали да ни спре. Не питайте само защо. Никога не съм опитвал да го направя. Не е изключено, че някога ще ни се удаде възможността да се изплъзнем от този живот. Да, ние сме безсмъртни, но подвластни на смъртта...

Усетих, как ЯМ напусна мозъка ми и ме дари с гадното чувство да се връщам в собственото си съзнание, като ми остави на сбогуване колоната неонова светлина, която сякаш бе срастнала яко с мекото сиво вещество на мозъка.

Той отстъпи, като шептеше: „Дяволът е с тебе“. След което весело добави: „Той винаги ли е с тебе?“

* * *

Причината за появата на урагана действително се оказа гигантска птица, която сърдито пляскаше с крилете си.

Нашето пътешествие продължаваше вече месец и ЯМ очистваше за него проходи само в посока към Северния полюс. Там той изглежда е създал за нашата гибел някакво ужасно същество. От какъв ли материал е направил чудовището? Откъде е похитил образа му? Дали е взаимствувал от нашите кошмари? Или от съхраняваните в него образи за всичко, което е населявало планетата ни, попаднала му сега във вечно ползване? Това бе като орела от норвежките легенди, поглъщащ мърша. Птицата Рух. Същество, което ражда вятъра. Въплъщението на Хуракан.

Гигантско същество. Необятно, фантастично, чудовищно, грандиозно, невероятно високо и непобедимо... Ние стояхме в подножието на една могила, а над върха ѝ се извисяваше тя — птицата, повелителката на ветровете. Дишането ѝ беше неравномерно, шията извита като арка, чиято горна част изчезваше в мрак (някъде там над нея се намираше Северния Полюс). Шията завършваше с глава с размерите на замъка на Тюдорите, клюнът ѝ — като устата на крокодил, най-чудовищния крокодил, който можете да си представите. Краят на набръчканата кожа се събираше в гънки около очите, зли и студени (сякаш гледаш в цепнатина на ледник), снежно бели и воднисти. Птицата въздъхна още веднъж и повдигна криле, сякаш бе свила плещите си. После се настани удобно и заспа.

Тези нокти, зъби, челюсти, остриета...

Тя заспа.

ЯМ застана пред нас във вид на горящ храст и каза, че можем да убием „фрегата“, ако сме гладни. Ние бяхме яли това отдавна, но Хористър вместо отговор само повдигна рамене. Бени се разтрепера и запуска слюнчестата си пяна, а Хелън го спря.

— Тед, аз съм гладна — каза тя.

Усмихнах се. С независимия си вид се стараех да ги ободря, но това си беше само перчене, както и перченето на Нимдок, когато той поиска:

— Дай ми оръжие!

Горящият храст изчезна и на студения под се появиха два груби лъка, стрели и воден пистолет. Вдигнах един от лъковете. Но беше така безполезен.

Нимдок преглътна мъчително. Ние се обърнахме и тръгнахме. Чакаше ни дълъг път назад. Ние дори не бяхме в състояние да си представим, колко време „фрегата“ ни беше правил вятър. В по-голямата част бяхме в безсъзнание. И нищо не бяхме хапвали. Почти месец ни бе необходим да се доберем до птицата. Месец без никаква храна. Никой не знаеше, колко дълъг ще се окаже пътя до ледените пещери, където се намираха обещаните ни консерви.

На никой не му хрумна да се замисли над това. Смърт от глад не ни заплашваше. Би могло да ни предложи за храна остатъци или дори нечистотии, ако не едното, то другото, или въобще нищо. По някакъв начин ЯМ поддържаше в телата ни живота, макар и болни и агонизиращи...

Птицата остана назад и съвсем не ни интересуваеше, колко ще дреме; когато на ЯМ му стане досадно, той ще я унищожи. Но месото! Толкова прясно месо...

Когато бродихме по безкрайните компютърни зали, които не водеха никъде, от всички страни се раздаваше смях, смях на някаква дебела жена. Това не беше Хелън. Тя просто не е дебела, а и аз не бях чувал смеха ѝ вече сто и девет години. Наистина не го бях чувал... Ние бродихме... Аз бях гладен...

Ние се движихме бавно. Когато някой от нас губеше съзнание, останалите чакаха докато се съвземе. Веднъж ЯМ реши да направи земетресение, като предварително закотви подметките на обувките ни към пода с гвоздеи. Нимдок и Хелън пропаднаха в една цепнатина, която се отвори под тях, а после като цип забяга по плочите на пода. Те пропаднаха и изчезнаха. Когато земетресението свърши ние продължихме нататък: Бени, Хористър и аз. Хелън и Нимдок бяха върнати от ЯМ едва късно вечерта, която изведнъж се превърна в ден, защото ги съпровождаха небесното войнство и ангелския хор, пеещ „Слез при нас, Мойсей“. Архангелите закръжаха над нас и хвърлиха двете осакатени тела. Гадна мерзост. Ние продължихме да вървим напред, сякаш нищо не беше станало и скоро Хелън и Нимдок ни настигнаха. Бяха като новички. Е, Хелън наистина леко накуцваше. Изглежда ЯМ бе решил да я остави саката.

Пътешествието за консерви в ледените пещери се оказа дълго. Хелън през цялото време бърбореше за компот от вишни и хавайски асортти. Стараех се да не мисля за това. Гладът, като и ЯМ, бяха станали неотменими мои части, и живееше в утробата ми, а ние всички живеехме в утробата на ЯМ, а ЯМ в утробата на Земята и искаше да осъзнаем тази прилика. С никакви думи не може да се опише болката, която изпитвахме от месечното гладуване. Но ЯМ поддържаше в телата ни живот. Вътре в стомаха ми, като в котле кипи и се пени, и подскача нагоре киселината и пръските като иглички се впиват в гръдната клетка. Болката... Последният стадий на: язва, рак и цироза. Непрекъсната болка...

И ние минахме по пещерата на плъховете.

И ние минахме по кипящата пара.

И ние минахме по страната на слепите.

И ние минахме по тресавището на мъките.

И ние минахме по вълните на изтеклите сълзи.

И ние накрая стигнахме ледените пещери. Безкрайните пространства и хилядите километри лед блестяха със сребро и лазур — като ослепително сияние на нова звезда, отразила се многократно в огледалата. От небето висяха хиляди сталактити и блестяха като застинали диамантено желе, застинали сега завинаги в спокойното си и великолепно съвършенство.

Забелязахме купчините консерви и се насочихме към тях. Падахме в снега, изправяхме се и бягахме нататък, а Бени ни изблъска и пръв се нахвърли на кутиите, гладеше ги, драскаше ги с нокти и дори започна да ги гризе. Но не успя да ги отвори. ЯМ не ни беше дал нищо, с което да отворим консервите.

Бени хвана голяма кутия изчистени гуав и започна да я удря в ледената стена. Разлетяха се парчета, но по кутията се появиха само дребни вдлъбнатини. Ние изведнъж чухме някъде отгоре смеха на същата онази дебела лейди и ехото прокънтя по вледенената тундра. Бени направо обезумя от ярост. Започна да разхвърля консервите на различни страни, а ние копаехме леда, с надеждата да намерим нещо, което да прекрати мъките и разочарованието ни. Но изход нямаше.

Тогава на Бени лигите потекоха и той се нахвърли на Хористър...

В този миг изпитах ужасяващо спокойствие.

Сами бяхме в безкрайните полета и ни притискаха клещите на глада. Тук всичко се обръщаше против нас и само смъртта, да, само смъртта бе единственият изход. ЯМ ни съхраняваше живота, но имаше начин да го победим, не, не да го разрушим, а да намери и той спокойствието. Вечното...

Реших се. Най-важното бе, да го направя бързо.

Бени заби зъби в лицето на Хористър, който бе паднал на една страна и удряше снега с ръце и крака, а Бени го бе хванал в талията с жилестите си маймунски ръце и яко стискаше тялото, сякаш орех бе попаднал в клещите на трошачка, докато остриите зъби късаха нежната му кожа на бузата. От резките викове на Хористър няколко сталактита се откъснаха, паднаха, забиха се в снежните преспи и се превърнаха във върхове, хиляди стърчащи върхове... Бени рязко отметна глава, сякаш се бе скъсала някаква нишка. В устата му имаше кърваво парче месо.

Лицето на Хелън се чернееше на фона на белия сняг, едно черно лице изпъстрено с бели петна от тебеширен прах... Бели точки на плочка за домино... Нимдок с невъзмутимо като камък лице бе само очи, само очи... Хористър изпадна в полусъзнание... Бени се превърна в див звяр... Аз знаех, че ЯМ ще му даде възможност да си поиграе на воля. Хористър няма да загине, но Бени ще си наблъска търбуха с месо. Наведох се и измъкнах от снега огромна ледена пика.

Свърши се за миг: насочих върха напред като таран, задната част опрях в бедрото си и ударих Бени в хълбока, точно под реброто. Пиката прониза стомаха му и се счупи вътре. Той падна по лице на снега и затихна. Хористър лежеше на гръб и не мърдаше също. Аз извадих още една пика и като заставах с широко отворени крака я забих в самото гърло на Хористър. Очите му веднага се затвориха. Хелън макар и скована от страх, веднага разбра, какво съм замислил. Тя се хвърли към Нимдок с малка висулка и с размах я заби в отворената му уста (в този миг той завика), и удара ѝ свърши добра работа; главата на Нимдок рязко се метна назад.

Всичко свърши само за миг.

В безмълвието се чуваше само отмерените стъпки на вечността. Чух ЯМ да въздъхва. Бяха му взели любимите играчки. Тези тримата вече няма да ги възкреси, те са мъртви. Със силата и таланта си

можеше да поддържа живота ни, но не беше Бог. И не можеше да ни върне.

Хелън ме погледна. Лицето и изглеждаше неподвижно, сякаш бе изсечено от черно дърво, едно черно лице на бял фон. В погледа й имаше и страх и молба. Тя беше готова. Знаех, че имаме само миг на разположение, само един удар на сърцето, преди ЯМ да ни спре.

Оръжието ми я срази. Падна насреща ми. От устата бликна кръв. Нищо не успях да прочета на изкривеното лице, прекалено силна беше болката, но може би искаше да ми каже: „Благодаря!“ Моля, Хелън!

* * *

От тогава изглежда измина не един век, въпреки, не знам. ЯМ често се развлича с чувството ми за време. Аз ще кажа „сега“. Сега. Да го произнеса ми трябваха месеци, десет ако се не лъжа, макар и да не съм сигурен. Струваше ми се, че са минали векове.

ЯМ реве и стене. Не ми дава да ги погребам. Но това няма значение. Как всъщност ще изровя гроб, когато пода е направен от стоманени плочи. ЯМ стопи снега и всичко потопи в мрак. С вой подгони скакалците. Но напразно. Те останаха мъртви. Аз го победих. Той ревеше и стенеше. Преди смятах, че ме ненавижда. Колко съм грешил. Онова не е било и сянка от тази ненавист, която сега се излъчваше от всеки негов детайл. Той направи така, че да страдам вечно, но не можеше да ме убие.

Не докосна и мозъка ми. Разумът ми остана. Можех да мечтая, да се удивявам, да се жалвам на съдбата си. Помня всичките четирима и искам...

Но това няма никакво значение. Аз знам, че ги спасих, спасих от това, което се случи после с мен, но и до сега не мога да забравя, как ги убих.

Лицето на Хелън.

Не, да се забрави това е невъзможно, макар и така да го желая понякога. Но това няма никакво значение.

Мисля си, че ЯМ ме е направил частица от своя мозък. Не му се иска, да се хвърля някога в компютърна секция и да си разбия черепа. Или да спра да дишам, докато не грохна в безсъзнание. Или да си

прережа гърлото с ръждив лист стомана. Ще се опиша такъв, какъвто съм и както се виждам.

Представявам мека хладновата маса с доста големи размери. Кълбовиден съм, без уста, с пулсиращи бели отвори вместо очи. И в тях — мъгла. Ръцете ми са превърнати в гумени израстъци. Краката ми представляват издатини от мека плъзгаща се субстанция. Когато се движа оставям мокра следа. Болезнените петна сиво вещество ту се появяват, ту изчезват по моята повърхност, сякаш вътре в мен се опитва лъч светлина да си пробие път.

Погледнат отвън представлявам нямо пълзящо същество, никак неприличащо на човек, такава негова гнусна пародия, че човека ми изглежда още по-отвратителен, отколкото бе всъщност.

Вътрешно съм самотен. Тук — под континентите и моретата, съм в утробата на компютъра, който ние сме създали, защото не сме били в състояние да решим проблемите си, защото времето ни е било изтекло, но безсъзнателно сме вярвали, че машината ще се справи с тях. Поне четирима от нас са спасени.

ЯМ сякаш губи ума си от ярост. От тази мисъл ми става мъничко по-топло. И все пак... ЯМ победи... Ето го, неговото отмъщение...

Но нямам уста, че да викам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.